

ligt den Gang at sige, at Balance ikke var *udeblikket*. Det er jo ikke en Finansministers Opgave Absolut at fremstille alt i det sortest mulige Lys, som tænkes kan, og jeg er ved denne Udtalelse ikke gaaet udover, hvad det kunde være rimeligt og forsvarligt at sige. I øvrigt er det jo en Kendsgerning, at Balance ikke er naaet, og den Glæde kan ærede Medlemmer af Oppositionen jo svælge i i rigt Maal baade i dette Land og i andre Lande. Det er ganske givet, at i en Periode som denne med de kolossale Fald i paaregnede Indtægter og med de af Krisetilstandene nødvendiggjorte stigende Udgifter vil Oppositionen kunne have den Triumf over alle Landes Finansministre, at Virkeligheden til enhver Tid viser sig endda sortere, end man for $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Aar siden vilde have troet. Den Glæde har ogsaa den engelske Opposition haft, naar man dør i Løbet af 7 Maaneder har haft en 200 Mill. £ mindre Indtægt end anslaaet af det engelske Finansministerium.

Der er fremkommet forskellige Anker imod den Fremstilling, jeg gav af Forholdene ved Finanslovforslagets Forelæggelse. Det ærede Medlem Hr. Rode har benægtet, at der var Besparelser paa Statsregnskabet. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som jo ogsaa var en stærk Kritiker, indrømmede dog, at saadanne Besparelser var der, og det i ikke ubetydeligt Maal. Naturligvis er ogsaa en meget væsentlig Del af det gunstige Resultat, som Statsregnskabet udviser sammenlignet med Finanslovforslaget og Tillægsbevillingsloven for vedkommende Aar, fremkommet paa sædvanlig Maade ved, at der er en Del bevilgede Udgifter, som ikke er anvendt og for saa vidt udskudt. Jeg skal hertil føje den Bemærkning, at der i disse Udskydelser jo ogsaa ligger en Besparelse, idet vedkommende Arbejder paa Grund af det faldende Prisniveau vil kunne udføres billigere, naar de er udskudt til et følgende Aar. Dette har dog ikke været Motivet til Udskydelsen; den skyldes det sædvanlige, der altid vil vise sig, at der vil være et stort ikke anvendt Beløb — hvorfor? Fordi det er nødvendigt med Hensyn til offentlige Arbejder at budgettere rigeligt, saaledes at Bevillingsspørgsmaal ikke skal staa i Vejen for at udføre Arbejder i det hurtigst mulige Tempo. Men naar man vil have denne Sikkerhed, er det ganske klart, at der paa Grund af Forholdene altid for adskillige Bevillingers Vedkommende vil være ret store Beløb, der ikke er kommet til Anvendelse, ligesom særlige

Forhold ogsaa i saa Henseende kan gøre sig gældende.

Med Hensyn til Kullene skal jeg gøre det ærede Medlem Hr. Rode en Indrømmelse. Jeg ser af Fortrykket, at jeg har benyttet Tallet 51 Millioner, hvor jeg skulde have benyttet Tallet 61 Millioner. Det er en Fejltagelse, hvad jeg for saa vidt maa gøre det høje Ting en Undskyldning for, idet jeg i Talens Løb har taget det Tal, som betegner Kulforbruget paa Jernbanerne, og ikke har lagt Tallet for Færger og Skibe til. Det rigtige Tal er 61 Millioner. Men det *Ræsonnement*, jeg derpaa byggede, staar fuldkommen ved Magt, thi det, jeg vilde sige dermed, var, at endskønt de høje Kulpriser i høj Grad tyngede ogsaa paa det Aars Statsregnskab, var det dog kun en mindre virkende Aarsag i Forhold til saa mange andre, da Statsbanernes samlede Udgift var steget fra 161 Millioner til godt 233 Millioner. Dette *Ræsonnement* staar ved Magt, enten Kulforbruget sættes til 51 eller 61 Mill. Kr.

Det samme ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Nettoformuens Stigning med 11 Mill. Kr. Jeg har nu paa ingen Maade anført dette for at give nogen Forestilling om en glimrende finansiel Tilstand. Det fremgaar ogsaa ganske tydeligt af Talens Sammenhæng, at jeg synes ikke, den er glimrende; jeg synes, den er i højeste Grad mørk. Og er der nogen, der bestandig har advaret imod at træste sig over slette finansielle Resultater med forholdsvis gunstigt Resultat paa Status, er det netop mig. Jeg har gentagne Gange i de forløbne Aar under Finanslovbehandlingerne advaret derimod, thi for det første er de Aktiver, der erhverves og opføres paa Status, for en stor Del kun i ringe Grad indtægtgivende, og paa Tider, hvor Statsvirksomhederne giver Underskud, er de faktisk ikke indtægtgivende; endvidere fremkommer en stor Del af Beløbet gennem Omvurderinger, hvad naturligvis i Tider med opadgaaende Prisniveau kommer til at udgøre et ganske betydeligt Beløb. Naar jeg overhovedet omtalte dette Forhold, var det for at gøre opmærksom paa den Kendsgerning, at en Mængde af disse Stigninger ikke passerer Indtægts- og Udgiftssiden paa Finanslovens Drifts- og Formueregnskab, og at der derfor er visse Hensyn at tage til Stigningen i Aktivernes Værdi, naar man vil bedømme den hele finansielle Situation. Som Eksempel derpaa henviste jeg til de erhvervede sønderjydske Aktiver. Det er naturligvis ganske rigtigt, at der paa den sidst fremlagte Status i Forbindelse med Finans-